For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in March 1938

"Ye are the Temple of God",

1 Cor. 3: 16.
DR. IVER IVERSEN.

Temples were in antiquity usually not built at any place that might be convenient. They were ordinarily located in a place associated with past divine revelations, where the divinity might be expected to manifest himself again. But among the ancient Israelites the sanctity of the temple did not depend upon its location. It was moved several times. What made the temple a temple to the believers was the fact that Jehovah had promised to manifest himself above the Mercy Seat in the Holy of Holies. It was this promise that made the building a temple. The word "temple" to the ancient mind denoted not primarily a building for worship; for the ancient people did not worship in the temples, but outside in the court. The temple was a building where God was present and where therefore no one but the consecrated priest could enter. The ancient peoples always dealt with God through a mediator. They did not venture into the divine presence.

Jesus says that the hour was to come when men were to worship God neither in Jerusalem nor at Gerizim. Sacred places were no longer to be of any importance. But the hour should come when men were to worship God "in spirit and in truth."

Jesus does not declare the old worship false. The temple was to Him His Father's house. But He does predict that a more adaquate, spiritual worship was to come. This new worship came when the glorified Christ shed His Spirit upon the believers, for then every Christian became the dwelling place of the Holy Spirit, 1. Cor. 6: 19. To be the dwelling place of the Spirit means to be the temple of God; for God and His Spirit are inseparable. When each believer is a temple of God, a true worship independent of time and place becomes possible.

The Spirit can dwell only in sanctified hearts. Through faith in Christ's atonement the heart becomes sanctified and fit to be the dwelling place of God. Therefore the outpouring of the Holy Spirit follows historically the atonement.

Much religion is only man's effort to reach God. There is no *divine* power in it. The indwelling of the Holy Spirit marks the fundamental difference between man-made religion and God-made religion. When God dwells in the human heart He dwells there with all his power. Therefore the beliver is lifted out of the purely natural sphere and into a new life, where supernatural powers manifest themselves to his salvation. He experiences that the Gospel is something more than an instruction as to how to be saved. It it God's power unto salvation for all that believe.

A vigorous Home Mission Policy in Canada.

At a recent meeting of the general home mission board of our church in Minneapolis our home mission budget for the current year was approved of. This budget grants a substantial increase to the Canada District over and above what has previously been received. In fact the Canada District is now receiving the largest home mission appropriation of any of the nine districts of our church. The proposed seminary for Canada was ratified by the Board of Home Mission and an additional appropriation was made for that purpose. These actions show the faith on the part of the leaders of our church in the possibilities of the work in Canda. Now it is up to us of the Canada District to do our share.

1. Since matters of vital importance to Canada will be up before our next church convention, we need a large representation from Canada there.

2. Since our district will now be receiving in one way or another nearly four times the amount we are asked to contribute toward the budget, it becomes imperative for us to raise our share and to show our appreciation by going over the top.

3. While money is needed for the work, money cannot do it. In the final analysis it is our glorified Savior who must do the work. We must therefore be diligent in our prayers that His power may be manifested among us.

4. Our Savior works through us. We must pray that He may grant us the power and gifts of the Spirit and consecrate us wholly to his work and to the guidance of the Spirit.

5. In a few years many of the Lords servants now at work in our district will be forced to quit by advancing age. It has become increasingly difficult to get suitable recruits from the States. Let us pray the Lord of the Harvest that He may send forth young men from our midst, men of power and conviction, who will give themselves wholly to the Lord's work.

One of the sad aspects of the picture is that in spite of a greatly increased appropriation for Canada we are unable to extend our work. We are not even able to divide fields that are much too expensive for one pastor. The reason for this is that many formerly self-supporting parishes now have to be helped with home mission money because of the drought situation. We thank the Lord that we are to some extent able to help our brethren in distress. But let us remember that it will not be possible for a number of years materially to increase our home mission budget. The extention of the work into new fields will therefore depend upon the speed with which the charges that now receive mission aid become self-supporting. Every congregation now receiving mission aid should regard this as a temporary arrangement and from the very beginning make provisions for gradually increasing its donations so that it may become self-supporting within a reasonable time. After all the work of extending the kingdom is anywhere a work that the Lord has put upon the Christians of that locility.

—*Iver Iversen.*

Feb. 18, 1938.

War in China Slowed Up.

Recent News received from China by "China Clipper" Air Mail.

The most recent development on the field has been the evacuation of the American School from Kikungsham. Repeated warnings and promptings by the American Consul in Hankow coupled with more insecure local conditions made many of the parents, and also some of the teachers uneasy about keeping the school going in Kikungshan. It was, therefore, thought best to leave the hill and withdraw to Hongkong.

By good luck the former governor of Honan, General Shang Chen, came on a special train to Kikung last week and he very graciously permitted the teachers and students to use his train to Hankow. The general's little daughter has been attending our school the past few months and thus a point of contact had been established. The southern section of this Canton-Hankow Railway has been subjected to repeated and severe aerial bombings these last months but the Chinese pluckily repair the line again and send the trains along. Mrs. Skepstad and children went with the school to Hongkong.

THE MENACE OF BANDITS.

The bandit menace has grown worse lately. Thousands of young men conscripted for the Chinese army have run away and joined the robbers. Especially around Kioshan they have done unttold damage to hundreds of villages on both sides of the railway, burning houses, kidnapping people and killing.

Thus a family by name of Ting living not far from here and consisting of over 40 members had been able to resist the robbers for quite a long time. But these evil men banded together and finally succeeded in taking their bastion. Every member of the Ting clan was ruthlessly killed —men, women and children. Not even the little babies in the mothers' arms were spared. As our hospital and mission station here is located outside the city wall we have spent many uneasy nights these last weeks.

In Suiping the situation was very threatening a couple of weeks ago but since then good soldiers have arrived and are now actively chasing the robbers. Our evangelist at Chusitien, Wang Ch'ang-ming, who was kidnapped several weeks ago, has been set free. Evangelist Sung and his younger brother, who were captured a short distance from here and later carried by the bandits up to the Suiping District, have also miraculously been able to escape from the bandit camp during an attack by the government soldiers. The joy of seing them back is tempered by the sad death of their father while they were in captivity.

PASTOR LI CAPTURED.

The latest sad news to hand is that Pastor Li Hengpeh, Fancheng, was captured by robbers a short distance outside the city around the middle of January. So far as is known now, no direct contact has been established with his captors as to their demands for his release. Naturally this incident has been a great blow to his father, old Pastor Li Chi-wuh, in Fancheng. Let us pray that the Lord may find ways and means to speedily release him.

CHINESE DETERMINED TO FIGHT.

The war seems to have slowed up considerably lately. Not much progress has been made by the Japanese armies since the occupation of Nanking. This may be due either to the cold weather or to large scale preparations for further attacks.

Generalissimo Chiang Chiai-shi is doing some shaking up within the higher command of the Chinese army, reorganizing and training new personnel. These Chinese seem grimly determined to keep up the fight until an honorable peace can be obtained.

NO ANTI-FOREIGN FEELING.

So far there has not been any sign of organized anti-foreign feeling among the Chinese. Obviously many of them have been much disappointed at the indifferent attitude shown by the Western powers, particularly the United States.

At times hopes have been raised by President Roosevelt's speeches and the nine-power conference that active help for China would be forthcoming. But it may also be a wholesome lesson for the Chinese to realize that the salvation of their country and race rests largely upon the Chinese themselves.

RECORD ATTENDANCES AT MEETINGS.

Larger evangelistic meetings lasting a week have lately been held in Sinyang and Chengyang. In both places they had record attendance, people coming from many other places to attend the meetings in spite of cold weather and difficult traveling conditions.

REFUGEES CROWD STATIONS.

Some three or four hundred refugees have crowded in at the mission station in Kioshan. Several meetings are conducted daily and the church is well filled. Thus active mission work is going on at our stations and probably because of the difficult, tense situation in China at present the people are receptive to the Gospel message.

(Lutheran Herald.)

Notice to Choirs.

Luther League District Convention and Choral Union will meet, God willing, at Weldon, July 14-17, 1838.

As usual the Choral Union will have a session to fill, and all delegates and singers who come to convention are invited to take part. We are all responsible and with each of us lies its success. So get your copies now as some of these songs require much practice. The songs are as follows and can be gotten from Miss Ethel Herrem, Hochelaga Street West, Moose Jaw, Sask.:

No. 165. The Heavens Resound, Beethoven .... .10
No. 133. The Lamb of God, Christensen .... .10
No. 172. Come Soothing Death, Bach .... .10
No. 166. In Heavenly Love Abiding, Men. .... .10
No. 163. Sabbath Morn, Kjerulf ..... .10
No. 143. This Night (choral), Christensen .... .10
No. 7. O Praise the Lord of Heaven Arensky .... .15
No. 145. Temples Eternal, Christensen .... .15

Singers are also urged to come prepared with a solo, duets, trios, or quartettes and should come prepared to give the Director their undivided attention. Hence learn the songs well beforehand, and attend all rehearsals. Let us pray for interested cooperation. Praise the Lord for all His mercies, Come before Him with singing.

—*Mr. Oscar Mossing,*
District Choir Director.

Foot Prints Before Us.

The possibility of the imitation of the Savior has always been a subject dear to the heart of the Christian. And rightly so, for the Word gives ample testimony that it is possible for the disciple to follow the Master.

There comes to mind the statement of Peter: "For here unto were ye called: because Christ also suffered for you, leaving you an example, that ye should follow His steps" (1 Peter 2: 21). Was it not that verse which provided Sheldon with the starting point for his book, "In His Steps?"

Or we turn to the Revelation and read "These are they that follow the Lamb whithersoever He goeth" (Revelation 14: 4), and we think of Steinberger's beautiful little devotional book, "The Way of the Lamb."

May one more verse be mentioned? A little less direct, perhaps, but equally beautiful: "Be ye imitators of me, even as I also am of Christ" (1 Corinthians 11: 1). It brings to mind one of the great devotional books of all time, "The Imitation of Christ," by Thomas à Kempis, which opens with Christ's words, "He that followeth me shall not walk in darkness" (John 8:12).

Here, then, is offered to the Christian a pattern for life which is so high, so seemingly unattainable that it seems the utterest folly to imagine that a mere human being can even dare to begin it. Yet we know that it is an open way: the Word urges us upon it; the lives of saints we know impel us to it; our own experience encourages us to continue in it.

As we study those divine Foot Prints before us, what become the guiding principles of life?

Obedience we place first, for we constantly remember Paul's decription of Him whose Foot Prints guide us: He became "obedient" (Philippians 2: 8). So that becomes a part of life for the Christian. Without ceasing He prays, "Thy will be done."

Service and sacrifice we place next, remembering that He whom we follow described the purpose of His days in the flesh by saying, "For the Son of man also came not to be ministered unto, but to minister, and to give His life a ransom for many" (Mark 10: 45).

Where shall Christian men and women learn and relearn the lessons of obedience, service, and sacrifice? Where but at the Cross, the culmination of Divine obedience, sacrifice, and service, the gateway to the way of the Christlike Foot Prints?

There let us take our stand; again in these days of Lent the events of the Passion are re-enacted before us. In contemplation of His Word, in meditation upon His death, in deepest penitence for sin, let us seek His Spirit, that our feet may be placed in the Prints He has made; there let us follow the Lamb; there let us imitate the Christ!

An old prayer comes into our thoughts which may well be echoed in the hearts of all who walk that way: "Lord Jesus, I give Thee my body, my soul, my substance, my fame, my friends, my liberty, my life: dispose of me, and of all that is mine, as it seemeth best to Thee, and to the glory of Thy blessed Name; Who livest and reignest with the Father and the Holy Ghost, ever One God, world without end. Amen."

—*O. G. Malmin.*
(My Father's Business.)

Announcement.

Lutheran Hour, over the Prince Albert Station, every Sunday from 9:15 to 10:15 P.M.

Camrose Circuit.

Camrose Circuit meets April 1-3 at Zion (Earling) Rev. P. Lerseth's call. Opening sermon in norse by Rev. Egedahl at 11.00 A.M. Rev. Solheim and Rev. Hilde will introduce Isaiah 53. Norse sermon Sunday 11:00 A.M. by Rev. Tveit. Sunday afternoon communion service and circuit offering with Rev. Ostrem continuing the discussion. Evangelistic services in the evenings.

P. Lerseth, Pres.
S. Hilde, Sec'y.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Home Missions.

Loyalty to Ones Own.

It is a well known fact that to some people service in distant or foreign fields has a special glamour and appeal, whereas work at home seems uninteresting and of little importance. Perhaps, for this reason our church often met with indifference when calling attention to the desperate needs of our Home Mission Fields. But such an attitude is gradually giving way to the more balanced program of today. Hence, while not minimizing nor neglecting Foreign Missions, "loyalty to one's own" is today taking its rightful place in the program of the Lutheran Church. We are concerned about our homes, our children and our neighbors.

Important among Home Mission fields in Canada District is the so-called "Peace River country" about 500 miles northwest of Edmonton. Here we have a large settlement of Lutheran people who have moved in from other parts of Canada, from United States, and from Europe, particularly Norway.

Shortly after the forming of this Scandinavian settlement in 1912, congregations were organized, but it was not until the fall of 1936 that steps were taken to organize a circuit. This made possible organizations within the circuit, such as Luther Leagues, Choral Union, and W.M.F., all of which have made the people church conscious and loyal to their own Lutheran church. Two conventions have been held by all of the above organizations and demonstrated beyond a doubt, that where given a task and incentive, young and old respond to the call of the Master: "He is here and calleth for thee."

The young people of the circuit have been especially responsive to the call of our church. Though less than one year old, ct. Luther League sponsored a very successful Bible Camp, and are now working to realize their aim to have, by next June, their own Bible Camp building on Saskatoon Island.

"Loyalty to ones own" has paid us large dividends also in Sunday School and Choral Union work. No distance seems too great for the young people—even as the pastor, so they travel miles on foot, ski, or horseback in order to sing "Praise to the Lord the Almighty the King of Creation", not a few indeed, sing and say, "My Jesus, I love Thee; I know Thou art mine."

At the time of circuit organization, the Peace River circuit W.M.F. was also organized by Mrs. G. Hendrickson, vice-president of Canada District W.M.F. The aim and purpose of the W.M.F. is new and unfamiliar to all but a few; but also among the women, we find an eagerness to know and a willingness to do. An afternoon of the circuit convention has been given over to our W.M.F. circuit programs. The project which we have undertaken is to aid in the support of evangelistic work in the outlying sections of our circuit.

"Loyalty to one's own" has in turn been manifested by this Home Mission field in that it has responded to the appeal of the church by the raising of the budget 117%.

At present only three full-time pastors serve this immense territory, where thrice that number are needed, as these fields are "white unto harvest." Several new congregations and Ladies Aids have been organized since 1936, churches erected or in the process of erection—and yet it seems as only a small beginning in the promising field. For this work that has been done, we thank God, and can only say: "Not unto us, Lord, but unto thy name give glory," and "It is the Lord's doings, and it is wonderful in our eyes."

—*Ella Vikse.*

"All These People."

The Kwoyong countryside is peppered with hundreds and hundreds of market towns and villages. We often ask ourselves as we go out walking, "How will we ever reach all these people?" When will they have a chance to hear?"

One can look on the horizon in all directions as far as eye can see and there is an unbroken chain of villages stretching on and on into space. Every five or ten miles among the villages, there exists what is known as a market town. These towns differ from the ordinary villages in that they have market days on which the people from all the surrounding villages come to buy and sell vegetables, grain, cloth and the like. In six of the market towns—during the past years the Mission has conducted tent campaigns for a month or more, with the result that in all these there are several Christians. Miss G. and I both felt, therefore, that we ought to revisit these towns, partly to find out the state of the Christians and partly to do evangelistic work in surrounding villages.

One morning in March (1937) I starter out in a ricksha for Fenchi, a small town ten miles to the southeast. So far as we knew, there was only one Christian family there, Liu by name. Not having seen any missionaries for a year, they gave me a warm welcome and cleared out one corner of their store room in order to give me room to put up my camp bed. The whole town was very favorably inclined towards the gospel because of the miraculous healing of Mrs. Liu—an incident which had taken place three months before I arrived. Mrs. Liu herself told me the story.

"The Lord working with Them."

When the tent first went to Fengchi, Mrs. Liu and her husband took a stand for the Lord and said they wanted to become Christians. After a few months, however, Mrs. Liu became cold and indifferent. One day, in a fit of anger, she said to her husband, "Where is your God? Bring Him out and let me see Him." That very day she was stricken ill and a large growth formed, which soon gave a great deal of pain and discomfort, keeping her from eating. For three months she lay in bed, finally becoming so weak from lack of nourishment that she could not even lift her head from the pillow. The Chinese local doctors all told Mr. Liu that he might just as well buy a coffin, because it was only a question of days before Mrs. Liu would be dead. In a town one hundred and twenty miles from Fengchi there lived a Mr. Hsieh, who had been healed of infantile paralysis through prayer. Just about this time the Lord appeared to him in a dream, and told him to go to Fengchi and pray for a sick woman. Mr. Hsieh had never heard of Fengshi, but in the morning he began to inquire, and learned that this was one of the market towns near Kwoyang. He started out on foot, arriving at Fengchi three days later. Upon further inquiry, he found that there was a Christian in that place. When he saw Mr. Liu, he said, "Do you have someone ill in your family? God has told me to come and pray for someone who is sick in Fengchi." Mr. Liu immediately took him to his wife, whereupon Mr. Hsieh kneeled down beside her bed and prayed, "Lord you have sent me here to pray for this woman. If she has sinned, forgive her. I ask Thee to heal her in Jesus' Name." "Immediately," Mrs. Liu said, "I felt the growth begin to soften, and before long it had completely disappeared." She still felt weak, however, so she asked Mr. Hsieh to pray for her some more. He continued to ask the Lord to strengthen her, and she was soon able to get up and make preparations for the next meal. The next day she got up and did a full-days work, feeling better than she had ever felt before. Mr. Hsieh returned home, but the news of this wonderful healing was noised all over the village. —

My week in Fengchi was very strenuous. From eight in the morning until ten at night I was teaching and preaching to hundreds who came to listen. Only God knows those who truly received the seed on good soil, but will you not pray that there may be some who will truly give their hearts to Him?

By Miss Ruth Nowock
in "China's Millions."

A new Luther League organized.

Pastor Ivar Saugen, now in Calgary, Alta., is going forward with young people's work in his charge as the following report will show:

"A number of young people met at the home of Mr. and Mrs. Hans Nelson on Friday Feb. 11, to organize a Young People's Luther League under the supervision of Rev. Saugen of Calgary.

Thirty were present. The following were elected to hold offices for the coming year:

President, Miss Dorothy Lind;
Vice President, Carl Tjordbotten;
Treasurer, Miss Marie Nelson;
Recording Secretary, Miss Dagny Tjordbotten;
Corresponding Secretary, Mrs. Art Tjordbotten.

The following were elected as program committee until the league was fully organized:

Miss Eleanor Nelson, Mr. Roy Tjordbotten, Miss Judity Lind.

The League is to meet every two weeks as Rev. Saugen is then able to be with us.

The meeting was closed by singing of hymns, the Lord's prayer, and the doxology. A delicious lunch was served by Mrs. Nelson.

—*Mrs. Art Tjordbotten,*
Granum, Alta.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

"How Can We?"

That is the question the church asks in the raising of the budget. In the pamphlet with this title it set forth the program of the church. The purpose is to encourage the sense of stewardship amongst the members of the church.

The Budget for our International Y. P. L. L. Work fell short of the mark in 1937. This caused our mission projects, Home and Foreign, to suffer. One thousand was to be given to each. Then there is also a deficit in the working budget.

What can be done by the Canadian leaguers for 1938? I should like to address this little message particularly to the Circuit Presidents. Our "budget" for 1938 is set at $300.00. In 1937 our district raised $197.47, and $24.69 to the Anniversary offering. This makes a total of $222.16. When one considers the large area with no crop at all, and large areas with a very small crop we are indeed grateful for what has been done. Our best year since before 1934 is $231.58.

It is indeed encouraging to learn that many leagues are sending in their project money early this year. Some leagues in Prince Albert Circuit have already sent in their contribution, and many others are going to do it soon.

Let us all do our bit to have our donations in early—let us have them in by the time of our District Convention at Weldon, July 14—17. Should make that our objective, Circuit Presidents, to have every league contribute by that date? Three hundred dollars by July! It can be done!

—*A. M. Vinge.*

Report of Annual Convention of Camrose Circuit.

The annual Y.P.L.L. Convention of the Camrose Circuit opened on Friday, Feb. 11, at the Camrose Lutheran Church, and continued throughout Saturday and Sunday. Delegates present from the various locals went back to their homes richly blessed, and with a greater desire to be of real Christian Service in their own respective localities.

The Convention theme was "A Changeless Christ for a Changing World." The Convention opened on Friday evening with greetings of welcome to the delegates by Rev. Solheim and Mr. G. Loken, president of the Y.P.L.L. of Camrose Circuit. Musical numbers were supplied by the C.L.C. Male Quartette, and Edberg local. Ernest Broughton sang a solo, "The Ninety and Nine", and Gordon Johnson sang, "Anywhere with Jesus." A Quintette also rendered a number. Rev. Palmer Anderson gave the opening address. He stressed the fact that though the world about us is continually changing, Christ's love for us remains the same. We belong doubly to Christ, he said, because He created us, and He redeemed us. Christ bought us unto Himself, and wishes to take possession of that which He has purchased.

On Saturday morning the business meeting was held, and the new slate of officers for the coming year is:

President, Mr. G. Loken; Vice-President, Lars Knutson; Secretary, E. Marken; Treas. Miss Alice Stolee; Pocket Testament Director; Miss Sylvia Soberg; Junior Intermediate Director, Adeline Lysing; Musical Director, Mr. C. A. Ronning; Board of Directors: Clifford Johnson, Leonard Bergum, Harry Moseby, Ed. Berg, John Walker.

Greetings by telegram and air mail from Rev. and Mrs. Carlson, Frontier, Sask., and the Y.P.L.L. of S. California, were read. It was decided to continue to support the Camrose Lutheran College.

On Saturday afternoon members of the C.L.B.I. supplied musical numbers. There were discussions by the Panel System with five speakers.

1) Mr. E. Marken, speaking on "Problems of the Socials in the Local Leagues" stated that the young people must have something presented to them in the form of social amusement, in place of the things they are told "not" to do.

2) Miss Ackola presented suggestions on the "Luther League Library". She pointed out that young people should not be told "Not to read this or that" only, but given them something better to read.

3) Rev. Hilde spoke on: "Working out a Luther League Topic" said, "Well prayed is half studied." There must be material to resort to (Library) and an advisor (pastor or librarian).

4 & 5) Presentation of the "Every Member Plan" was taken by Miss L. Lingjerde and Martin Knutson. This plan would divide the membership of a league into five committees, each responsible in turn in presenting the programs.

On Saturday evening, the C.L.C. Choir, under the direction of Mr. E. Marken, rendered several beautiful numbers.

Rev. Hilde speaking on the subject, "Christ Changeless in His Saving Love" said, "There is no change in our need of God's love. God is a great "I Am" the one who was, is and always will be. God is Love and Christ came to manifest this great love. Not until His saving love has conquered our hearts does He achieve what He is after."

On Sunday morning there were communion services with Rev. Solheim in charge. The Camrose Lutheran Choir rendered musical numbers. Rev. B. Ostrem spoke on the topic: The Changeless Christ needed to Save Sinners." He pleaded with the young people to yield their lives to Christ. He cited a quotation from Browning: "When the fight begins within himself, a man's worth something." We need always to Watch, Fight and Pray.

On Sunday afternoon music was supplied by the choral union, led by Mr. E. Marken. Rev. Trygstad presented the topic, "Accepting the Changeless Christ." He challenged the young people to give their hearts to the Changeless One that their lights might shine around them.

A successful and inspiring Convention was brought to a close on Sunday evening the Rev. Lystig of Edmonton delivered the address, taking his text from John 15: 1-11. The text contains a strong pleas for us to abide in Him. If we abide as one with Christ, there shall indeed be fruit. Rooted and united with Christ, the believer experiences His love and radiates his joy. Oh, that we all, through Faith and Prayer, might take our places and be able to hold up our light.

—Mrs. E. L. Broughton, Reporter.

Bible Questions.

1. Who was Onesimus?
2. Where does it say in John's epistles that a false teacher should not be permitted to come into the house?
3. Where does Paul say that he had been a Pharisee?
4. Where is both *soul* and *body* distinctly mentioned in the same verse?
5. Where does Paul say, "I was not disobedient to the heavenly vision?"

CORRECT ANSWERS TO FEBRUARY QUESTIONS.

1. For whom was the first grave monument erected? Rachel, Genesis 35: 20.
2. Who were the Song of Thunder? James and John. Mark 3: 17.
3. Where are the following mentioned?
New birth? John 3: 3-8.
New tomb? Matt. 27: 60; John 19: 41.
New Creature? Gal. 6: 15, II. Cor. 5: 17.
New Heart? Ez. 36: 26; Ez. 18: 31.
New Man? Eph. 2: 15, 4: 24.
New Song? Isaiah 40: 10, Ps. 33: 3, 40: 3, Rev. 5: 9, 14: 3.
New Jerusalem? Rev. 3: 12, Rev. 21: 2.
4. Where is it stated that ministers of the Gospel should get their living thereby? I. Cor. 9: 14 (Matt. 10:10, Luke 10: 7 Possible).
5. Where is it stated that Paul took wages? II. Cor. 11: 8.

ANSWERS SENT IN BY:

C. A. Haltug, Maxim, Sask.; Ada Nelson, Macoun, Sask.; Martha Haugen, Spruce Home, Sask.; Beatrice Aasheim, Atwater, Sask.; Mrs. H. L. Egland, Midale, Sask.; Emma Rokke, Weldon, Sask.; Mr. and Mrs. Walter Hanson, Kinistino, Sask.; Alma Nelson, Maxim, Sask.

"The greatest danger is never adversity, but prosperity. It is the smooth ice upon which we slip. Rigor means vigor. The world's greatest men have been developed through difficulties. To a courageous spirit every obstacles becomes an opportunity."

—*John Roach Stratton.*

Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. **Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Mars 1938** **Nr. 6**

Fjerde Søndag i Faste.

Pastor T. J. Langley

Joh. 6, 1-15.

Alle beretninger om Jesu Bespisnings under, fremhæver ogsaa Jesus praktiske sans for folkets behov. Jesus hadde et skarpt øie ogsaa for det daglige livs ophold. Skaren som fulgte Jesus hin gang var nok i en større nød end dem selv anet. Dem var jo langt fra folk og byer ute i ørkenen. Og dem hadde jo glemt at ta brød med. Og dersom dem nu gik fastende bort, saa vilde dem sikkert omkomme.

Men ogsaa vi er paa et øde sted, for du vet, at paa grund av synden, saa er den hele jord underlagt forbandelse og bærer saaledes Torner og Tidsel og all slags ukrut. Ja sandelig vi vilde omkomme. Dersom Herren ikke forbarmet sig over os utaknemlige mennesker. Dersom Herren ikke sendte os regn og frugtbare tider fra himlen saa vilde vi sikkert omkomme.

I.

Men er jorden et øde sted formedels synden i det legemlige—saa er det i enda høiere grad tilfælde i det aandelige. Hvor mange er det som spørger efter dette aandelige brød, som kan mætte vor sjæl til evigt liv. Hvor saare faa er det ikke som ikke kjender denne hunger. Dersom du ret kjendte den, saa *vilde* du med forfærdelse se dig om efter det som kan tilfredsstille din hunger. Og da skal du ikke lete forgjæves. Men dersom du vil prøve at tilfredsstille dig selv, saa vil du staa likesaa raadvild i din ørken som Filip og Andreas ute i ørkenen.

Men Gud være tak her er raad for den som hungrer. Jesus vil stille din hunger. Han taler ikke blot til os om vor hunger, men han viser os ogsaa hvor vi kan finde brød, og tilfredsstille vor hunger. Vor tekst fortæller os ikke blot om de mange som ikke hadde noget at æde, men om en der i den øde ørken mættet den hungrige skare. Hans navn er Jesus Kristus. Og den mat gir han hver naadehungrig sjæl, derom vidner han selv i sit eget ord. Jeg er det livsens brød, sier han. Det levende brød som kom ned fra Himlen forat man skal æde av det og ikke dø. "Om nogen æder av dette brød skal han leve til evig tid." Dette er talt av Jesu egen mund. Men sier du "hvorledes skal dette ske." Hvad vil det si at æde av dette livsens brød? Ogsaa dette vil Jesus lære dig, som han har lært saa mange fortapte. Hør hvad Jesus sier: "Hvo som kommer til mig skal ikke hungre, og den som tror paa mig, skal aldrig nogensinde tørste, og den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut, og hver den som ser Sønnen og tror paa ham, skal ha evig liv."

II.

Men der maa bli en aandelig hunger i din sjæl. Du maa la Jesus faa føre dig derhen saa du faar se din sande tilstand. Han vil ogsaa la dig føle din hunger; la dig se din haapløse stilling og din visse død. Jesus maa faa slaa ned i dig alle dine høie tanker om dig selv, at du er rik og har overflod og fattes intet. Men Jesus vil lære dig hvor jammerlig, elendig, fattig, blind og nøken du er i dig selv. Og naar du saaledes, ved Guds naade, ærligt har erkjendt din synd, og virkelig har smagt dødens bitterhet, og hunger efter frelse har blit en hjertens hunger efter syndsforladelse og evigt liv, da begynder Jesus at tale til dig. Aapner evangeliet for dig om naade for alle fattige syndere og sier han er mat for hungrige og fortapte syndere. Dette er omvendelsens vei til livet. Den eneste vei paa hvilken du kan komme til Jesus paa, og gripe det evige liv. Han er det livsens brød. Og han vil ogsaa gi dig om den du vil motta det. Han er mit iblandt os idag og dækker bord for os, og det er kun for dig at ta imot.

III.

Han kommer ikke til os gjennem synd og aapenbarelse. Men han kommer til os gjennem utvaartes synlige midler, som han har git og forordnet. Og her har han ogsaa kaldt sine tjenere til at utdele dette Himmelske brød i de troendes forsamling. Hans menighet paa jord med ordet og hans høiværdige sakramenter. I disse naadens midler er han selv tilstede, og velsigner det for enhver naadehungrig sjæl.

Takker vi nu for disse gaver som er mægtige at gjøre vore sjæle salige. Og takker vi Jesus for hans tjenere som han sender sin menighet, som han har sat til at utdele det aandelige brød! Den hungrende folkeskare som vort evangelium beretter syndtes vist at det var en velsignet gjerning som disciplene gjorde som bragte dem mat, og reddet dem fra hungers død. Mere langt herligere gjerning har de som i Guds menighet paa jord er satte til at utdele de aandelige fødemidler som mætter til et evigt liv.

IV.

Men det er den Herre Jesus de tjener og den gjerning som de har at gjøre ar forkynde ordet og forvalte naadens midler som Jesus har forordnet. Det er det som gjør gjerningen saa herlig, og saa selv vite at Herren har kaldt os til gjerningen. Nu hvor taapelig vilde ikke hin folkeskare ha vært om dem paa den ene side hadde anset tjenerne som de egentlige velgjørere. Eller kanske, som ikke er sjelden i vor tid, at dem hadde vraget maten som disciplene bød frem for dem, fordi kanske dem hadde noget at utsætte paa disse. Derfor se ikke formeget paa tjenerne, men paa ham som de er sat til at tjene, og de aandelige fødemidler som de bringer. La ikke tjenernes mulige skrøpeligheter holde os borte fra nadversbordet som Herren dækker i sin menighet paa jord. For endnu har den kjære Jesus ikke blit træt av at byde os dette livsens brød. Han staar fremdeles i sin menighet for at stille vor hunger og frelse os fra døden. Paasken, den kristne menighets høitid, er nær venner. Maatte du som læser disse ord faa naade til at bruke denne beredelses tid ret. Og maatte vi alle, medens det hetter idag, lytte til Herrens herlige indbydelse. Naar han sier hos Es. 55, 1—3 "Alle i som tørste kommer til vandene, og i som ingen penge har, kom og kjøp uten penge og uten betaling Vin og Melk. Vei ikke penge ut for det som ikke er brød. Bøi eders øre hid og kom til mig saa skal eders sjæl leve." Dette er en indtrængende indbydelse til alle syndere at ta imot den frie frelse. Og i Es. 65, 13—14 læser vi dommen over alle dem som ikke vilde mottage budskapet om frelsen som Herrens tjenere brakte "Derfor saa sier Herren se mine tjenere skal æde, men i skal hungre, se mine tjenere skal drikke, men i skal tørste. Se mine tjenere skal glæde sig, men i skal skamme eder. Se mine tjenere skal Juble av hertens lyst, men i skal skrige av hjertets pine, og hyle av aandens sønderknuselse."

Saa kjære ven ta imot dette livsens brød som bydes til dig av Herrens tjenere frit og uforskylt. Han har kjøpt dig dyrt. Og dette livsens brød er pinligt blit brut for dig. Det vet du vel. Gud velsigne disse ord. Amen.

Biskop Johan Lunde.

"Vet I ikke, at en fyrste og stor mand paa denne dag er falden i Israel?" (2 Sam. 3, 38.)

Johan Peter Lunde, biskop i Oslo indtil han faldt for aldersgrænsen paaskedag 1937, døde lørdag den 12te februar. Besked kom til Amerika igjennem pressen den følgende uke.

Biskop Lunde var født den 25de december 1866 paa Lillehammer av forældre overlærer Truls Knut Weil Lunde og hustru Marianne Sophie Brun. Blev student i 1883 og teologisk kandidat i 1890, efter at ha studert filologi i fire aar. Var først huslærer og lærer ved Arendals høiere almenskole og utnævntes til stiftskapellan i Kristiansand i 1897, sogneprest til Bygland i 1900, res. kap. til Johannes menighet, Stavanger, 1900, og sogneprest samme sted i 1906. Utnævnt til sogneprest i Gamlebyen, Oslo, 1920 og til biskop i Oslo 1922. Han faldt for aldersgrænsen i 1937.

Ved siden av sit krævende arbeide som prest og siden som biskop, var biskop Lunde aktiv i mange andre gjøremaal. Han var blandt andet medlem av Stavanger bystyre, formand for skolestyret, medlem av Vaisenhusets styre, Det norske Missionsselskap og Ryfylkes og Jæderens Indremission.

Da han flyttet til Oslo blev han formand i Norsk Søndagsskoleforbund, en stilling han hadde til sin død, medlem av styret for Landsindremissionsselskapet, formand for Det norske Bibelskap, formand i Norske Presters Avholdsselskap og medlem av styret for Israelmissionen og menighetssøsterhjem.

Biskop Lunde var ogsaa forfatter av mange religiøse bøker og smaaskrifter, og hans barneprækener var uten sammenligning de mest skattede i sit slags i hele Norge og ogsaa her i Amerika.

Biskop Lunde besøkte Amerika to ganger, det sidste besøk var i 1925 som en av Norges repræsentanter til hundreaarsjubilæet i St. Paul, Minnesota.

Biskop Lunde blev i 1894 gift med Helga Tomine Johannessen, som døde allerede aaret efter, i 1895.

Følgende utdrag av brev mottat fra Oslo er av interesse for biskop Lundes venner her:

"Han døde pludselig av hjerteslag. Han var saa gjæk den sidste tid at han var rent som en ungdom og reiste landet rundt. Igaar da døden kom stod han og skulde reise til Holmestrand hvor han skulde tale paa møte den næste dag. De hadde netop spist middag og han sat og ventet paa kaffen. Hans husholderske var bare gaat ut for at hente noget i et andet værelse og saa hørte hun et dypt suk og løp ind. Da fandt hun han foran sengen. Han hadde segnet om der. De ringte straks efter doktor, men han kunde bare konstatere at han var død.

Han var en kraft og uræd for at si sin mening, men han var det hjertevarme, gode menneske saa han vil bli savnet over alt. Domprost Hygen holdt mindetale i radioen og biskop Berggrav holdt mindetalen i Vor Frelsers kirke torsdag den 17de februar. Kirken var overfyldt og folk stod pakket langs gatene hele veien hvor sørgetoget passerte. Han blev lagt til hvile i Vor Frelsers gravlund."

En fyrste er falden i Israel. I Guds aandelige Israel har en av Guds store og tro tjenere forlatt os. Lunde var ikke en fyrste og ikke en prelat i kirken i verdslig betydning. Han var i sandhet en tjener og var iblandt Guds folk som den der tjener.

For os i Amerika mindes han efter sit besøk i 1925 som en kjær ven. Han besøkte vort folk og vore menigheter fra Atlanterhavet til Stillehavskysten. Hvor han kom fandt han indgang iblandt vort folk. Det inderlige, gripende, evangeliske budskap som han forkyndte med slik alvor og kraft aapnet hjertene for ham. Folket hørte ham med glæde. Han var en evangelisk prædikant i ordets dypeste betydning. Han forstod mennesker og paa en effektiv maate kunde han anvende forkyndelsen og sandheten paa den enkelte. Hans dype og varme kjærlighet til det almindelige folk viste sig i hans forstaaelse av vort folk og var kirke i Amerika. Vi har aldrig hat nogen fra Norge som slik har forstaat vort arbeide, vore vanskeligheter saavelsom vor fremgang som kirke og folk som biskop Lunde. Man hørte aldrig kritik ifra ham om vor kirke. Han saa kanske at der var feil og meget som stod tilbake, men for ham var det en stor glæde, med tak til Gud, at vort folk hadde bygget den norske kirke i dette nye land som en arv de hadde faat ifra sine fædre. Hjemme i Norge talte han gode ord for Amerika og vor kirke. Aldrig har vort folk hat en troere ven i Norge end Lunde.

Vi mindes ham med tak til Gud. I de faa maaneder han var iblandt os her lærte vort folk at elske denne store, varmhjertede og dog ydmyge mand.

Han var barnas biskop. Norges barn mistet en god ven da Lunde ikke var mere. Altid hadde han tid til at stanse og snakke til barna. Hans barneprækener, som han holdt paa sine visitaser, viser en forstaelse av barnesindet som faa psykologer kan maale sig med.

I Guds rike var han uten frygt naar han førte an. Han tænkte aldrig paa følgen for sig selv, men det som var hans overbevisning var ret for Gud maatte frem. Sympatisk og forstaaelsesfuld overfor mennesker var han altid, venlig og liketil naar han var sammen med dem.

Hans arbeidskraft, alvor og indsigt var en følge av et liv i nært samfund med sin herre og frelser. Vi som var ofte sammen med ham kan gi ham det vidnesbyrd at han var en oprigtig og ydmyg kristen. Hans styrke kom fra Gud og han levet sit liv i tillid og i glæde i samfund med sin frelser.

Vi takker Gud for denne troeskjæmpe og vi mindes ham idag, langt borte fra hans hjemland, som en kjær ven, en tro tjener, en fyrste i Israel. Hans liv og eksempel er et minde som vil bli til velsignelse i lange tider.

"Giv din kirke mænd og fædre, som er dig og sandhet tro!"

—*J. A. Aasgaard.*

Hvad ventes av Outlook College?

I andet januar nr. av Hyrden, under overskriften, *Skolesaken vor igjen,* skriver hr. Oscar Berg anerkjendende om den kristelige aandsretning som har været raadende ved Outlook College. Han skriver ogsaa varmt om de vækkelser som i aarenes løp har sat varige merker i elevernes liv. Over dette glæder han sig og mange med ham. Naar Guds aand fik raade og studenterne blev vundne for Gud, da blev det i sandhet "reorganisation."

Dette ord, "reorganisation", forekom forresten in en artikel paa engelsk, skrevet av hr. Lloyd H. Slind i Hyrdens andet november nr. Hr. Slind er graduent av Outlook College og har ogsaa været lærer et aar ved skolen, men har nu ansettelse ved en av provinsens større høiskolen. Hr. Slind har saaledes hat anledning til at sammenligne arbeidet som gjøres ved en kirkeskole med det som gjøres ved statens skoler, og ham synes det at "høiskoleaarene er tomhet, sammenlignet med livet ved en kirke skole." Fagkredsen ved en statsskole er for indskrenket, og dens opdragende indflydelse er ringe sammenlignet med en kirkeskoles. Men netop her, synes Slind, burde en kirkeskole kunne gjøre mere end Outlook College hittil har kunnet gjort Det nye Outlook bør lægge større vegt paa almen dannelse. Det maa utdanne mænd og kvinder som interesserer sig for, og vil gi sig ikast, med dagens spørsmaal og tidens krav. Dermed er det ikke sagt at skolen skal være mindre kristelig. Slind sier, han "undervurderer ikke kristendommens værdi." Den er "supreme in all things." Slind slutter med en appel til graduenter og venner om at komme skolen tilhjælp, nu da en indsamling er sat igang. "Let us shoulder their problems, take her out of the shadows, and water her lawns once more. Let us grasp her troubles, vigorously support her in all we do, and we shall succeed."

Dette syntes jeg var pent sagt av en som nu er lærer i statsskolen. Det sa jeg ogsaa i min artikel paa engelsk i det første nr. for desember av "Hyrden." En som har været student og lærer ved skolen i fem aar skylder man ialfald at gjøre et forsøk paa at forstaa riktig. Jeg paatok mig paa opfordring, at svare paa Slinds artikel. Dette forsøkte jeg at gjøre paa en pyntelig maate. Jeg nævnte at, av forskjellige grunde, vilde det bli vanskelig at gjennemføre nogen videre "reorganisation." Skolen maa fortsætte som "accredited junior college." Det vil si at statsskolernes fagkreds blir gjældende i vor skole; lærebøker foreskrives av staten; lærerne godkjendes, og skolens utstyr og undervisning inspiceres av statens inspektører. og eleverne maa delvis underkaste sig statens eksamener.

Videre har kirken, saavel som staten, krav overfor skolen. Det kræves først og fremst at kirkens barn faar undervisning i kristendomskundskap, og at de blir kjendt med sin kirkes historie og mission. Det ventes videre at en kirkeskole skal være en støtte for menigheterne i utdannelse av søndagsskole lærere, ungdomsledere, korledere, osv., saavel som at et tilstrækkelig antal unge mænd forberedes for det teologiske studium.

Men ved siden av at disse kravs berettigelse anerkjendes, maa det ogsaa indrømmes at en kirkeskole kan øve en indflydelse som statsskolerne ikke kan. Hr. Berg har nævnt i sin artikel hvordan kristelig indflydelse har gjort sig gjældende ved skolen; og hr. Slind ønsker at mere vegt kunde lægges almen menneskelig dannelse. Han uttrykker sig litt ubestemt, men dette er vist hans mening naar han sier: "we must advertise the fulness of all phases of college life, not only the religious... We must put ourselves in tune with the present life of a Canadian, and develop men and women fit to cope with the problems of today." La os si at en student har lyst at bli prest. Han vil lægge vegt paa de

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

Jo, det gaar an, hør! Forretningsfører Josef Haave skriver meget opmuntrende og kalder til virke for Hyrden's utbredelse: "There are 940 (subscribers) on the list and november renewals coming in every day. You know we could have a mailing list of fifteen hundred with these old subscribers only renewing. Let us pray definitely that God stir hearts to respond to the call, first to give their hearts to him." Ja det er glædeligt at se fornyelse komme ind, men hvorfor ikke gjøre glæden dobbelt stor ved at sende in for en ny abonnent.

Outlook College. En del har vært skrevet om Outlook College i Hyrden. Særling dreiet dette sig om skolens fortid og dens lukning et par aar siden. I den forbindelse kan det være vel at huske paa at skolen **stod som districtets skole siden 1923** og staar fremdeles som saadan. Skolens virke var saaledes, i likhet med andre kirkens skoler, direkt under skoleboards tilsyn. (Board of Management og Board of Education.) Hørtes aldrig klage, saa vit vides fra disse boards, at skolen var **trangsyndt.** Det er ikke skolens **fortid** det gjælder men planer for dets **fremtid.** Distriktet besluttet sidste sommer, ved dets aarsmøte, at aapne skolen saa snart som muligt. Hvorfor ikke aapne skolen til høsten? — U.

fag som forbereder for det teologiske studium; men han bør ogsaa ha interesse for, og litt vet paa, slike verdslige spørsmaal som: kontrol av rusdrik trafikken, kooperasjon, og andre sociale og økonomiske spørsmaal. Aa ja, litt kjendskap til idræt og moderne sport kan heller ikke skade. En prest for hvem alt dette er likegyldig vil ofte komme til at staa sit folk fjernt, og vil vanskelig vinde den fortrolighet som er ønskelig i privat sjælesorg.

Men nu blir det allerstørste flertal av vore studenter ikke prester, men gaar ind i det verdslige erhvervsliv. Derfor er vort skolearbeide anlagt paa en langt bredere basis end vort menighets arbeide. En menighet tar sig av den kristelige opdragelse; en kirke college tar sig av baade den verdslige og den kristelige opdragelse av eleverne. Dette vet jo Oscar Berg, som i saa mange aar har været direktør for Outlook College, meget godt. Det er derfor rart at han undrer sig over noget som der aldrig har været delte meninger om. Naturligvis maa det undervises i verdslige fag; og ved en internatskole er der altid "student activities" f. eks. sport; og der undervises i kristendomskunskap mere grundig end menighets skolen kan gjøre det. Noget andet stod der ikke i det citat som hr. Berg grunder paa.

Hr. Berg har baade skolen og kirken kjær. I begge har han arbeidet trofast i over et halvt hundre aar. Men kirkearbeide er for ham, som for saa mange av de gamle støtter, saa ofte blit til *kirkestrid.* Man ønsker at arbeide for en *sak,* og straks er man oppe i strid med *personer.* Jeg vet ikke hvad det var i de to artikler som bragte Berg i harnisk. Kanske der er gaat troll i visse ord, som "broad"-frisindet, som gjør dem farlige at bruke, likemeget i hvilken sammenhæng. Det er i alfald uretfærdig at spørre som hr. Berg gjør: "Skal vi forstaa, efter disse skribenters mening,." og saa lægge ivei med noget som de aldeles ikke har sagt eller tænkt. Han burde ialfald forsøkt at dra følgeriktige tankeslutninger av det som stod skrevet, især da det forekom i et andet sprok som muligens ikke læstes av mange av Hyrdens norske læsere.

Jeg har ikke sagt et ord om to slags kristendom; men den kan jo ytre sig forskjellig for unge og for gamle. Veiene til Kristus kan være forskjellie, men Kristus er veien til salighet for alle som tror. Den vei er altid snæver og trang. Dog er det for det meste ungdom som slaar ind paa den vei. I gamle, naar blev I kristne om ikke i deres ungdom? Det er nu tredive aar siden jeg selv tok den bestemmelse at paa den vei vilde jeg ved Guds naade vandre. Det var ved en liten kristelig ungdomsskole som siden har staat for mig som idealet av hvad en kristelig skole bør være. Har min vei siden blit mistænkelig bred, saa har den dog aldrig gaat utenom Kristus.

Canada distrikt har erklæret at det er dets hensigt igjen at aapne Outlook College. Det er derfor best at ta alt som skrives for at saa kan ske i den beste mening. Der kan være mange meninger om hvad en kirkeskole bør være, men der er ingen av skolens venner "som vil slaa dørene vidt aapne for alt slags fjant og fjas." La ungdommen komme med. Outlook College er mer end nogensinde en ungdomssak.

—*Knut Bergsagel.*

Donalda, Alta.

Ærede Redaktør: Vil de venligst gi mig andledning at uttale nogle tanker i anledning av en præken av vor nylig indsatte formand, som jeg læste slutningen av i sidste nummer av Hyrden. (Nr. 4)

Naar vor ærede formand taler om vor Kirke i Kanada og sier at vi "after all are his body", saa undrest jeg paa om jeg forstaar ham ret? Han kan da vel neppe mene at vor Kirke i det hele er Kristi legeme? "Av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brand." Det er nok sandt at de troende er Kristi legeme, men kan vi med rette anvende dette paa vore menigheter?

Det blir saa tvetydigt for mig. Og saa sier han at vor Kirkes arbeide og "Success" ikke er avhængig av vore "resourcess" or "ability."

Nu ja, han har kanske ret, dog vi vet at vor Kirke-skole i Outlook maatte lukke sine døre og andre likedan fordi at "resourcerne" ga op "and our ability failed."

Kunde det med rette sies om vor Kirke i Kanada at den "after all are his body" saa vilde jeg være enig med vor formand i alt det han sier.

Guds ord og Aand har nok Kraft nu som før naar det anvendes ret, men tvetydig tale duer ikke. Vi kan ikke anvende alle Guds løfter til sit folk-paa *vor Kirke.* Vi maa gi klare toner i basunen. Om *vor* Kirke skal reddes fra evig undergang saa maa Guds ord anvendes ret efter de forholde Kirken befinder sig i.

Og vi behøver ikke at være hjerte-kjendere for at se at megen aandelig død raader i blandt os. Broderligst, Eilert Knudtson.

Hundreaarsfesten.

Sekretær Bergsaker gir oplysning om det næste skridt fremad. Kirkemøtene har tat beslutninger i saken. Forberedelser maa gjøres til hundreaarsfest. Henstiller til alle at ta endrægtig del. Guds rikes tarv trænger kraftig virke.

Vort kirkesamfund besluttet enstemmig — baade paa fællesmøtet i 1936 og paa distriktsmøtene i 1937 — at holde fest til minde om vor kirkes grundlæggelse for hundre aar siden.

Det er en vigtig beslutnin. Vi skjønner alle at det blir noget usedvanlig, og at vi bør gjøre særlig ære paa en begivenhet i vor kirkes hundreaarige historie.

Som et uttryk for vor taknemmelighet mot Gud, besluttet vort kirkesamfund ogsaa at bringe ham et takoffer, en gave som kan være vor kostelige arv og de mange os beviste velgjerninger værdig. Det er da tanken at avbetale vor kirkes gjæld, at bygge vor presteskole en bibliotekbygning og øke vort pensionsfond.

Kirkemøtet i 1936 fattet følgende beslutninger:

Da kirken paa sit møte i 1936 besluttet at formanden faar fuldmagt til at opnævne en kommission som skulde fremlægge planer for festligholdelsen av hundreaarsdagen for grundlæggelsen av den norsk lutherske kirke i Amerika i 1843 og planlægge indsamlingen av midler til at avbetale kirkens gjæld:

Saa være det derfor nu besluttet: At kommissionen for hundreaarsfesten gives fuldmagt til at bestemme tiden for hundreaars-indsamlingen til minde om kirkens grundlæggelse for hundre aar siden og gjøre de nødvendige foranstaltninger for at faa nævnte indsamling vel gjennemført.

Videre besluttes at der sættes følgende maal for indsamlingen:

1) At faa hele kirkesamfundets gjæld betalt.

2) At utbetale til pensionsfondet, efter at kirkens gjæld er tat vare paa, den sum som et fremtidig kirkemøte paa anbefaling av Board of Trustees og pensionsstyret maatte bestemme saa at den sum som nu fra aar til andet utbetales til fondets medlemmer, kan bli ret og rimelig forhøiet.

3) Tolv og en halv procent av den hele sum som kommer ind, dog ikke over $200,-000.00, skal sættes tilside for at bygge og utstyre en ny bibliotekbygning ved vor presteskole i St. Paul, Minn.

Videre besluttes at om der efter at forannævnte tre maal er naadd, skulde være et overskud, saa skal kommissionen komme med en anbefaling til kirkemøtet angaaende bruken av et saadant overskud. — (1936 Annual Report, side 340.)

Naar skal man gaa igang med denne indsamling? Kirkemøtet i 1936 overlot til hundreaars-kommissionen at bestemme tiden. Kommissionen har da bestemt at indsamlingen skal foretages i dette halvaar og avsluttes den 4de juni iaar.

Man har derfor allerede begyndt at forberede et oprop og en indsamling for dette takoffer. Kommissionen som bestaar av medlemmer av Board of Trustees, J. A. Aasgaard, A. J. Bergsaker og H. O. Shurson, har opnævnt følgende medlemmer av hundreaars-kommissionen:

S. C. Eastvold, J. T. Aastad, J. R. Lavik, E. C. Haavik, P. O. Holland, Jos. G. Norby, H. W. Burtness, T. H. Rossing, F. J. Schmidt, P. S. Dybvig, M. O. Grangaard. — A. J. Bergsaker er kommissionens formand.

Det er et vældig arbeide vi har for os; det vil kræve al den gode vilje og kraft vi kan lægge i det. Men det er et arbeide vel værd vore endrægtige anstrengelser, vor tid og vore evner, og ikke mindst vore bønner. La os i Jesu navn alle være forberedt paa at ta kraftig fat.

Vi er jo alle enige om at kirkegjælden maa betales. Den aarlige rente gaar op til førti—femti tusen. Hvor længe skal vi maatte holde paa med at lægge ut alle disse penger bare for renter? Det er, saa at si, et livsspørsmaal at faa gjælden strøket av bøkene — og nu er tiden til at faa det gjort.

Vort pensionsfond er saa altfor utilstrækkelig. Et stort antal prester og presteenker som har tjent trofast og arbeidet haardt i Guds rikes tjeneste, indtil de ikke kan mere, har ingen anden indtægtskilde end pensionsfondet. Ønsker vi at de skal lide mangel paa sine gamle dage? Nei — og det er heller ikke nødvendig. Vi har nu en meget passende anledning til at gi fondet en pen forøkelse og sætte det i bedre stand.

Presteskolen som utdanner tjenere for vor kirke i de kommende dage, bør ha en passende plads for opbevaring av bøker og manuskripter og et sted hvor studentene kan gjøre bruk av disse skatter. Vi har her et beskedent projekt som kirken ved flere av sine møter har anbefalt.

For at gjennemføre kirkens beslutninger, og forat vort foretagende kan lykkes vel, maa vi ha følgende for øie:

1) Vigtigheten av at hver prests, menighets, lærers, missionærs, kirkelig arbeiders, hver institutions og organisations og hvert kirkelems velvilje, interesse og villighet til at hjælpe og samarbeide med andre. Det er nødvendig at vi alle ser og føler sakens storhet og herlighet til Guds ære og kirkens gavn.

2) Sakens heldige utfald vil for en stor del bero paa hvordan den blir fremstillet for vor kirkes medlemmer. Henvend Dem til hvert eneste medlem paa en kjærlig, forstaaelsesfuld maate med ret iver for Herrens gjerning.

3) Glem ikke at maalet for denne henvendelse skal ikke bare være at skaffe penger, men at bruke denne anledning til at vække kirken til bedre at se nødvendigheten av et varmere og kraftigere aandelig liv til at møte fremtidens opgaver med.

De aandelige værdier maa haves i sigte under indsamlingen. Idet vi arbeider med at utføre kirkens beslutning, maa vi ha to principper for øie:

1) Henvendelsen maa by paa noget som har varig værd for vor kirke, idet den sigter paa at styrke vort personlige forhold til Gud og hans rikes sak.

2) Henvendelsen maa peke paa hvad kirken mest trænger for at vi kan være vor herres Jesu Kristi sak værdig i disse tider.

Derfor har vi disse tre maal for øie:

1) At vor kirke samler sine kræfter til et godt fremstøt for (a) at styrke og gjennemtrænge vore skoler med nyt liv saa de kan utdanne barn og ungdom for deres livs arbeide i kirke og stat. (b) At vinde dem som er utenom kirken i by, paa land og ute paa utkantene (det gjælder milioner). (c) At føre tilbake saa mange som mulig av dem som engang tilhørte, men siden er kommet bort fra kirken. (d) At opildne til et kraftig arbeide paa hedningemissionsmarkene og fremskynde den dag da de ni millioner hedninger vi har faat os betrodd, kan føres til sin frelser. (e) At hjælpe vore menighetslemmer til at lægge mere av Kristi sind ind i vort barmhjertighetsarbeide.

2) At styrke vor korkes medlemmer i deres lojalitet likeoverfor kirken og skape større ansvarsfølelse likeoverfor vor tids problemer.

3) At gjøre det mulig at faa vor kirkes direkte gjæld betalt, at skaffe presteskolen et bibliotek og øke pensionsfondet.

Det er, som sagt, et stort arbeide. Ved Guds naade kan det gjøres. Er vi svake, saa er han sterk. Oprigtige bønner og helhjertet samarbeide med god vilje hos hver kirkens ven trænges. I syndserkjendelse og ydmyghet bøier vi os for den almægtige Gud og vor forsoner og ber om hans velsignelse og hjælp til dette foretagende.

—*A. J. Bergsaker.*

Darmody, Sask.

Her er fortælling ifra J. Traasdahl.

"Der kom engang en bekymret sjæl til Dr. Krummaker og sa: "O, jeg er saa ulykkelig over min kjælighets-løshet. Naar jeg forestiller mig, at Jesus spørger mig som, fordum Petrus: Elsker du mig? da føler jeg mit hjerte som is, og jeg kan umulig faa det til at bli anderledes." Den erfarne Hyrde svarede: "Vend spørgsmaalet om, kjære ven, og spør: Min Herre Jesus, elsker du da mig? Søk svar paa det spørgsmaal i hans Evangelium og bry dig ikke om det første spørgsmaal, førend du har faat svar paa det sidste, da skal det nok bli bedre med dig."

(Fortsættes)

Bekjendtgjørelse.

Om Gud vil saa avholder Nordlands Menighet, pastor Overlid's kald, et *"Camp-Meeting"* 4 mil øst av Stewart Valley, Sask., ved Swift Current Creek. Tiden er ikke saa sikkert, muligens fra June 17de til og med Juli 3dje. Talere har vi heller ikke faaet sikkert endnu. Baade norsk og engelsk blir brukt. Mat blir serveret under "The Free-will-offering plan." Har havt "Camp-Meeting" tre sommere før og har vært storlig velsignet. Bed for møtet og kom. Mere senere. —*Ole D. Austung,* Sec. av komiteen.

Nyhet for Hyrden.

Robinhood Mgh., Robinhood, Sask., past. K. O. Kandahl's kald, besluttet paa menighetsmøte, onsdag den 16de feb., at bygge kirke til sommeren. Den skal bygges i byen Robinhood.